

Hvis der er orden i økonomien, har vi kraft og mulighed for at realisere alt det, politik handler om: bedre vilkår for de fleste, specielt for de yderste og for dem, der har opgivet håbet om en bedre tilværelse.

Hvis der er krise i økonomien, har vi jo set gang på gang tilbage i historien, også i 1980'erne, at det optager al vores politiske handlekraft her i Folketinget, og vi ved også, hvem det går ud over.

Det er som bekendt ikke en kunst at opnå bedre vilkår for alle dem, der er født til det, for de få og for de velstillede. Kunsten er at sikre gode, ordentlige livsvilkår og muligheder for alle i vores land, ikke mindst dem, som ikke har mulighed for at klare sig uden et fællesskab og uden et samfund.

Det handler om ansvaret for os selv og for hinanden, og i virkeligheden er det enkelt. Internationalt og nationalt handler det om de grundlæggende værdier, som regeringen og regeringspartierne arbejder for.

For det første: Den måde, naboen har det på, er ikke vores anliggende alene; det er også vores.

For det andet: Den måde, de svageste har det på, er ikke de svagestes anliggende alene; det er også vores.

For det tredje: Den måde, den næste generation skal have det på, er ikke kun den næste generations problem; det er faktisk også vores.

Vi har kæmpet så hårdt med at genoprette det velfærdssamfund, som var nedslidt. Vi overtog i 1993 ansvaret for et land, der var kørt træt. Der var ikke meget at prale af eller skrive hjem om. Regeringen har sat ind med alle midler, populære som upopulære. Vi har forbedret; vi har ryddet op; vi har strammet; vi har slanket; vi har moderniseret; vi har fornyet; vi har nyskabt, og vi har nytænkt. Vi har gjort det i perioder, hvor jeg somme tider er kommet til at tænke på et citat af K.K. Steincke i sin tid, hvor han efter sigende skulle have sagt: Ja, nu har vi igen gennemført en reform til alles utilfredshed.

Enkelte gange og oftere har vi dog også gennemført ting til folks tilfredshed, især når virkningerne har haft lejlighed til at vise sig og alle de frygtsomme sjæle og oppiskede kritikpunkter fra oppositionen har vist sig ikke at holde vand.

Vi har gjort det alt sammen med det formål at sikre Danmark og alle i Danmark en god og en stabil fremgang i en stadig barskere international verden; at ruste os alle sammen til foran-

dring; at sørge for, at vores kulturpolitik er sådan skruet sammen, som vi jo godt ved den skal være; at det at være verdensborger aktivt også er at kunne finde sig selv, at vide, hvor man kommer fra, at kunne kende sin egen identitet.

Meget er lykkedes, noget er lykkedes bedre, end vi selv havde kunnet forudse. Arbejdsløsheden – kimen til menneskelige tab og samfundstab og ulighed – er blevet mere end halveret. De offentlige budgetter er gået fra røde til sorte tal, og der er så meget gang i økonomien, at vi en gang imellem må bremse lidt op for ikke at få problemer med vores betalingsbalance. Selv de største sortseere har svært ved at bevare pessimismen. Den almindelige dansker har fået det bedre.

Det betyder langtfra, at vi er færdige med arbejdet, og det betyder langtfra, at alle og alting er, som vi kunne ønske det. Vi er en mindretalsregering. Det ved vi godt. Det bærer vores politik samlet set naturligvis også sit præg af. Sådan må det være. Men vi skal videre med arbejdet, og vi skal fastholde den fremgang, der er skabt.

Vi er kommet i en situation nu, hvor vores samfundsøkonomi mere og mere ligner almindelige familiers private husholdningsøkonomi. Der ved man jo godt, at man ikke kan få det hele på én gang. Der ved man godt som familie, når man skal planlægge, at noget må vente til i morgen, andet må have prioritet i dag. Sådan er det også med samfundet lige nu. Derfor skal der prioriteres i endnu højere grad i de kommende år.

Så er det, det svære virkelig kommer. Så er det, den virkelige prøve for det politiske liv kommer. Så er det, vi virkelig får vist, hvordan det er med det reelle politiske ansvar. Tør vi? Kan vi? Vi tør, og vi kan, hvis andre partier i Folketinget er parat til at påtage sig deres ansvar. Jeg er ikke sikker på, det kommer til at gælde alle partier. Vi har set enkelte blandt de største oppositionspartier tøve. Det er jo ingen kunst at sige ja til større udgifter. Kunsten er at finde dækning for dem, og pengene skal som bekendt være der, før vi kan bruge dem.

Vi vil være mere ambitiøse end som så. Hele gælden i samfundet skal nedbringes, den sociale gæld, miljøgælden og pengegælden. Hvorfor? Ja, fordi vi vil aflevere et samfund til den næste generation, der er mindre belastet på de tre hovedområder end det samfund, vi overtog. Ellers kan vi jo ikke forvente af den næste ge-